

VETLLA PASQUAL (C)

LECTURA PRIMERA Gn 1,1—2,2

Lectura del llibre del Gènesi:

Al principi Déu creà el cel i la terra. [La terra era un món buit i sense cap ordre, tota la superfície de l'oceà era coberta de fosc i un vent de Déu batia les ales sobre les aigües. Déu digué: «Que existeixi la llum». I la llum existí. Déu veié que la llum era bona de debò. Déu la separà de la fosc i donà a la llum el nom de «dia», i a la fosc, el de «nit». Hi hagué un vespre i un matí, i fou el primer dia. Déu digué: «Que hi hagi un firmament entremig de les aigües per separar unes aigües de les altres». I va ser així. Déu va fer el firmament i separà les aigües que hi ha sota, de les de sobre el firmament. Déu veié que el firmament era bo, i li donà el nom de «cel». Hi hagué un vespre i un matí, i fou el segon dia. Déu digué: «Que les aigües de sota el cel es reuneixin totes en un indret i apareguin els continents». I va ser així. I Déu donà als continents el nom de «terra», i a les aigües, el de «mar». Déu ho veié, i era bo. Déu digué: «Que la terra produeixi la vegetació: herbes que facin llavor i arbres fruiters de tota mena que donin fruit amb la seva llavor per tota la terra». I va ser així. La terra produí la vegetació, les herbes de tota mena que fan la seva llavor i els arbres de tota mena que donen fruit amb la seva llavor. Déu ho veié i era bo. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el tercer dia. Déu digué: «Que hi hagi al firmament del cel uns llumeners que separin el dia de la nit, i assenyalin les festivitats, els dies i els anys i, des del firmament del cel, il·luminin la terra». I va ser així. Déu va fer els dos astres gegants: un de més gran que regnés sobre el dia, i un de més petit, que governés la nit; va fer també les estrelles. Déu els col·locà al firmament del cel perquè il·luminessin la terra, regnessin sobre el dia i la nit i separessin la llum de la fosc. Déu ho veié i era bo. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el quart dia. Déu digué: «Que les aigües produeixin éssers vius que hi nedin, i animals alats que volin sobre la terra, ran del firmament del cel». I va ser així. Déu creà els grans monstres marins, éssers vius de tota mena que neden dins de l'aigua i totes les menes de bestioles alades. Déu ho veié, i era bo. Llavors Déu els beneí dient-los: «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu les aigües dels mars, i que els ocells i les bestioles alades es multipliquin a la terra». Hi hagué un vespre i un matí, i fou el cinquè dia. Déu digué: «Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: bestioles i tota mena d'animals domèstics i feréstecs». I va ser així. Déu va fer tota mena d'animals feréstecs i domèstics i tota mena de cucs i bestioles. Déu ho veié, i era bo.] Déu digué [també]: «Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que tingui sotmesos els peixos del mar, els ocells i els animals domèstics i feréstecs i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra». Déu creà l'home a la seva imatge, el creà a imatge de Déu; creà l'home i la dona. Déu els beneí dient-los: «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; tingueu sotmesos els peixos del mar, els ocells del cel i tots els animals que s'arrosseguen per terra».

Déu digué encara: «Us dono totes les herbes que granen per tota la terra, i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor; seran el vostre aliment. I a tots els animals feréstecs, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrosseguen per terra, a tots els éssers vius, els dono l'herba verda per aliment ». I va ser així. Déu veié tot el que havia fet, i era bo de debò. [Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia. Així quedaren acabats el cel i la terra amb tots els estols que s'hi mouen. Déu acabà la seva obra al sisè dia, i al dia setè reposà de tota l'obra que havia fet.]

SALM RESPONSORIAL 103

R/ Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

Beneeix el Senyor, ànima meva. Senyor, Déu meu, que en sou de gran. Aneu vestit d'esplendor i de majestat, us embolcalla la llum com un mantell. *R.*

Assentàreu la terra sobre uns fonaments, incommovible per segles i segles. La cobríreu amb el mantell dels oceans, les aigües sepultaven les muntanyes. *R.*

De les fonts, en feu brollar torrents, que s'escolen entre les muntanyes; a les seves ribes nien els ocells, reflen entre les branques. *R.*

Des del vostre palau regueu les muntanyes, sacieu la terra de pluges del cel; feu néixer l'herba per al bestiar que treballa al servei de l'home. *R.*

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, i totes les heu fetes amb saviesa. La terra és plena de les vostres criatures. Beneeix el Senyor, ànima meva. *R.*

O també pot fer-se: 32

R/ Senyor, la terra és plena del vostre amor.

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor. *R.*

La paraula del Senyor ha fet el cel, amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; com dins un odre recull l'aigua del mar, reté l'oceà en el seu llit. *R.*

Feliç la nació que té el Senyor per Déu, feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. El Senyor guaita des del cel observant un per un tots els homes. *R.*

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós. *R.*

LECTURA SEGONA Gn 22,1-18

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust». [Abraham es llevà de bon matí, guarní l'ase, prengué dos mossos i el seu fill Isahac, estellà la llenya per al foc de l'holocaust i es posà en camí cap a l'indret que Déu li havia dit. Al tercer dia Abraham alçà els ulls i veié de lluny l'indret. Llavors digué als mossos: «Quedeu-vos aquí amb l'ase; jo i el noi ens arribarem allà, i tornarem quan haurem adorat ». Abraham carregà la llenya de l'holocaust a les espatlles del seu fill Isahac, i ell portava el foc i el ganivet. I començaren tots dos a caminar. Isahac digué a Abraham el seu pare: «Escolta, pare». Abraham respongué: «¿Què vols, fill meu?» Li diu Isahac: «Tenim el foc i la llenya per a l'holocaust, però, ¿l'anyell on és?» Abraham li respon: «Déu mateix es proveirà d'anyell per a l'holocaust, fill meu». I continuaren caminant tots dos.] Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar, apilà la llenya, lligà el seu fill, Isahac, i el posà a l'altar, sobre la llenya. Llavors Abraham agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic». Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes a una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. A aquell indret, Abraham li donà el nom de «El-Senyor- es-proveeix». Per això, encara avui, la gent diu: «A la muntanya el Senyor es proveeix ». L'àngel del Senyor tornar a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: “Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir- se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat”».

SALM RESPONSORIAL 15

R/ Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.

Senyor, heretat meva i calze meu, vós m'heu triat la possessió. Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. *R.*

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meva vida enmig dels morts, ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. *R.*

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència; al costat vostre, delícies per sempre. *R.*

LECTURA TERCERA Ex 14,15—15,1a

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «¿Per què aquests crits d'auxili? Ordena als israelites que es posin en marxa, i tu alça la vara, estén la mà cap al mar i es partirà en dos perquè els israelites caminin per terra eixuta, enmig del mar. Jo faré que els egipcis s'obstinin a penetrar-hi darrera d'ells. I mostraré el meu poder sobre el Faraó i sobre tot el seu exèrcit, sobre els seus carros de guerra i els seus soldats. I Egipte sabrà que sóc el Senyor, quan la meva glòria s'haurà manifestat en el Faraó, en els seus carros i en els seus soldats». L'àngel de Déu que caminava davant la formació d'Israel es posà a caminar al seu darrera, i també la columna que tenien al davant es posà al darrera i se situà entre la formació dels egipcis i la d'Israel. Hi havia el núvol i la fosca, però el núvol il·luminà la nit. En tota la nit les dues formacions no s'acostaren l'una a l'altra. Moisès estengué la mà cap al mar, i el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant, que durà tota la nit, va fer retirar la mar i la convertí en terra eixuta. Les aigües es partiren i els israelites entraren caminant per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra. Els egipcis intentaren perseguir-los, i tota la cavalleria del Faraó, amb els carros i els guerrers, entraren darrera d'ells en el llit de la mar. A la matinada, el Senyor, des de la columna de foc i de núvol, posà la mirada sobre la formació dels egipcis i hi semblà la confusió: encallà les rodes dels carros i feia que les tropes avancesin a pas feixuc. Els egipcis digueren: «Fugim del combat! El Senyor lluita a favor d'Israel contra els egipcis». Llavors el Senyor digué a Moisès: «Estén la mà cap al mar: que se'n tornin les aigües i cobreixin els egipcis, els seus carros i els guerrers». Moisès estengué la mà cap al mar i de bon matí, quan el mar se'n tornava al seu lloc de sempre, es trobà amb els egipcis que fugien, i el Senyor precipità els egipcis al mig del mar. Les aigües que se'n tornaven cobriren els carros amb els seus guerrers. De totes les tropes del Faraó que havien penetrat darrera els israelites en el llit de la mar no en quedà ni un sol home. Però els israelites havien caminat per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra. Aquell dia el Senyor salvà Israel de les mans dels egipcis i els israelites veieren els egipcis morts a la platja. Quan els israelites veieren la gran gesta que el Senyor havia obrat contra Egipte, tot el poble sentí un gran respecte pel Senyor i cregueren en ell i en el seu servent Moisès. Llavors Moisès i els israelites entonaren aquest càntic en honor del Senyor.

SALM RESPONSORIAL Ex 15

R/ Cantem al Senyor que s'ha cobert de glòria.

Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria, ha tirat al mar cavalls i cavallers. Del Senyor em ve la glòria i el triomf, és ell qui m'ha salvat. És el meu Déu, i jo l'he de lloar; és el Déu del meu pare, i jo l'he d'enaltir! R.

El Senyor és un gran guerrer, el seu nom és Jahvè! Ha tirat al mar els carros del Faraó, els millors combatents s'han enfonsat al Mar Roig. *R.*

Els han cobert les onades i han baixat al fons com un roc. La vostra dreta, Senyor, té un poder magnífic, la vostra dreta, Senyor, ha desfet l'enemic. *R.*

Feu entrar el vostre poble a la muntanya, planteu-lo a la vostra heretat, al lloc on heu posat el vostre tron, al santuari que han construït les vostres mans. El Senyor serà rei per sempre més. *R.*

LECTURA QUARTA Is 54,5-14

Lectura del llibre d'Isaïes:

El teu creador s'ha fet el teu marit, el seu nom és El-Senyor-de-l'univers; t'ha rehabilitat el Sant d'Israel, anomenat Déu-de-tota-la-terra. El Senyor t'ha cridat com qui crida l'esposa abandonada que s'enyora. ¿Pot ser repudiada l'esposa de la joventut?, diu el teu Déu. Jo t'havia abandonat per poca estona, però ara et recobro amb un efecte immens. En una flamarada d'indignació t'havia amagat un moment la meua mirada, però ara t'estimo amb un amor etern, diu el Senyor, el qui t'ha reclamat. Faré com vaig fer en els dies de Noè: Llavors vaig jurar que l'aiguat de Noè no inundaria mai més la terra; ara juro que no m'irritaré ni t'amenaçaré mai més. Ni que desapareguin les muntanyes i se somoguin els turons, no desapareixerà l'amor que jo et tinc ni se somourà el meu pacte de pau, diu el Senyor, el qui t'estima. Oh pobra, batuda per les tempestes, desolada. Faré reposar els teus carreus sobre una roca d'antimoni, i et donaré uns fonaments de safir; faré de robins els teus merlets, les teves portes de carboncle i tot el teu recinte de pedres precioses. Tots els qui et reconstruiran treballaran instruïts pel Senyor i serà gran el benestar dels teus fills. Quedaràs sòlidament restaurada, voltada d'estimació, lluny de tota amenaça: no hauràs de témer per res; lluny de tot terror: no s'acostarà vora teu.

SALM RESPONSORIAL 29

R/ Amb quin goig us exalço, Senyor.

Amb quin goig us exalço, Senyor! M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que s'alegrin els enemics. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. *R.*

Canteu al Senyor els qui l'estimeu, enaltiu la seva santedat! El seu rigor dura un instant; el seu favor, tota la vida. Cap al tard tot eren plors, l'endemà són crits de joia. *R.*

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. Heu mudat en joia les meves penes. Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. *R.*

LECTURA CINQUENA Is 55,1-11

Lectura del llibre d'Isaïes:

Això diu el Senyor: «Oh, tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu, els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridaràs una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el sant d'Israel, que t'ha honorat. Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres, tant com la distància del cel a la terra. Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt del meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat».

SALM RESPONSORIAL Is 12

R/ Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

El Senyor és el Déu que em salva, confio, no m'espanto. D'ell em ve la força i el triomf, és ell qui m'ha salvat. *R.*

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació. Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, feu conèixer entre els pobles les seves gestes. Recordeu que el seu nom és Excels. *R.*

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses. Que ho publiquin per tota la terra. Poble de Sió, aclama'l ple de goig, perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. *R.*

LECTURA SISENA Ba 3,9-15.32—4,4

Lectura del llibre de Baruc:

Escolta, Israel, els preceptes de vida, estigues atent i aprendràs la prudència. ¿Què ho fa, Israel, que et trobes en país enemic i t'has fet vell en una terra que no és teva, que tothom evita el teu contacte, com evitaria el contacte d'un difunt, i et tracta igual que si fossis al país dels morts? És que has abandonat la font de la Saviesa. Si haguessis seguit el camí de Déu, hauries viscut en pau per sempre. Aprèn on es troba la prudència, on és el vigor, on és la intel·ligència, i coneixeràs al mateix temps on es troba la vida llarga i bona, on és la llum dels ulls i la pau. Però, ¿qui ha descobert l'indret de la prudència? ¿Qui ha penetrat a les cambres on guarda els tresors? Només la coneix el qui ho sap tot. És ell qui l'ha trobada amb el seu enteniment. Ell ha agençat la terra per sempre i l'ha poblada d'animals; quan envia la llum, ella se'n va, quan la crida, ella l'obeeix tremolant; les estrelles brillaven al lloc on es ponen, celebrant allà la seva festa; ell les cridà i li respongueren: «Aquí ens teniu», i amb alegria brillaven pel seu creador. Ell és el nostre Déu, ningú no se li pot comparar. I és ell qui ha descobert tots els camins de la Saviesa i l'ha donada a Jacob, el seu servent, a Israel, el seu estimat. Després d'això s'aparegué aquí a la terra, on convisqué amb els homes. És això el llibre dels manaments de Déu, la llei que perdura per sempre més. Tots els qui la guarden s'encaminen a la vida, però els qui l'abandonen moriran. Retorna, poble de Jacob, i apodera-te'n, avança pel camí que condueix a la claror de la seva llum. No donis a un altre poble la teva glòria, no cedeixis el teu privilegi a una gent forastera. Que en som de feliços nosaltres, poble d'Israel! Nosaltres coneixem com hem d'agradar a Déu.

SALM RESPONSORIAL 18

R/ Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

És perfecta la llei del Senyor, i l'ànima hi descansa; és ferm el que el Senyor disposa, dóna seny als ignorants. *R.*

Els preceptes del Senyor són planers, omplen el cor de goig; els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls. *R.*

Venerar el Senyor és cosa santa, es manté per sempre; els determinis del Senyor són ben presos, tots són justíssims. *R.*

Són més desitjables que l'or fi, més que l'or a mans plenes; són més dolços que la mel regalimant de la bresca. *R.*

LECTURA SETENA Ez 36,16-17a.18-28

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

El Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Fill d'home, quan la casa d'Israel habitava el seu territori, el profanà amb el seu comportament i amb tot el que feia. Llavors vaig abocar sobre ells el meu rigor per la sang que havien vessat sobre aquella terra que ells havien profanat amb els seus ídols. Els vaig dispersar entre els pobles estrangers, els vaig escampar per diversos països en pena del seu comportament i de tot el que feien. Entre els pobles estrangers on anaren profanaren el meu nom, fent que diguessin d'ells: “Aquest era el poble del Senyor, i s'ha vist obligat a abandonar el seu país”. Llavors m'ha dolgut de veure el meu sant nom profanat per la casa d'Israel entre els pobles estrangers on anaren. Per això digues a la casa d'Israel: Això diu el Senyor el teu Déu: “No obraré perquè vosaltres ho hàgiu merescut, casa d'Israel, sinó per consideració al meu sant nom, que vosaltres heu profanat entre els pobles estrangers on anàreu. Jo santificaré el meu nom, que ha quedat profanat entre els pobles estrangers, després que vosaltres l'heu profanat entre ells. I quan jo manifestaré en vosaltres la meva santedat, als ulls dels pobles estrangers, sabran que jo sóc el Senyor Déu. Us prendré d'entre els pobles estrangers, us aplegaré de tots els països i us faré venir a la vostra terra. Abocaré sobre vosaltres aigua pura perquè sigueu purs de tota màcula i de tots els vostres ídols. Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn. Posaré dins vostre el meu esperit i faré que seguiu els meus decrets, que compliu i observeu les meves decisions. Habitareu el país que vaig donar als vostres pares. Vosaltres sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu”».

SALM RESPONSORIAL 41

R/ Com la cérvola es deleix per l'aigua viva, també em deleixo jo per vós, Déu meu.

Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida; ¿quan podré veure Déu cara a cara? R.

Recordo com en altres temps venia amb colles d'amics cap a la casa de Déu, enmig d'un aplec festiu, amb crits d'alegria i de lloança. R

Envieu-me la llum i la veritat; que elles em guiïn, que em duguin a la muntanya sagrada, al lloc on residiu. R. I m'acostaré a l'altar de Déu, a Déu que és la meua alegria; ho celebraré i us lloaré amb la cítara Senyor, Déu meu. R.

O també pot fer-se: 50

R/ Déu meu, creu en mi un cor ben pur.

Déu meu, creu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llanceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. R

Torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim. Ensenyaré els vostres camins als pecadors, i tornaran a vós els qui us han abandonat. *R.*

Les víctimes no us satisfan, si us oferia un holocaust, no me'l voldríeu. La víctima que ofereixo és un cor penedit; un esperit que es penedeix, vós, Déu meu no el menyspreu. *R.*

EPÍSTOLA Rm 6,3-11

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si nosaltres hem estat plantats vora d'ell per aquesta mort semblant a la seva, també hem de ser- ho per la resurrecció. Queda ben clar: l'home que érem abans ha estat crucificat amb ell, perquè el cos pecador perdi el seu domini, i d'ara endavant no sigueu esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre d'ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

EVANGELI Lc 24,1-12

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

El diumenge, molt de matí, les dones anaren al sepulcre amb les espècies aromàtiques que havien preparat. Trobaren que la pedra havia estat apartada de l'entrada del sepulcre. Hi entraren, però no trobaren el cos de Jesús, el Senyor. Mentre es preguntaven què havia passat, se'ls presentaren dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, s'inclinaren amb la cara fins a terra, i ells els digueren: «¿Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és, aquí: ha ressuscitat. Recordeu com us parlava quan era a Galilea, i us deia que el Fill de l'home havia de ser entregat a uns homes pecadors, que havia de ser crucificat i que, al tercer dia, havia de ressuscitar». Llavors es recordaren del que Jesús havia predit. Se'n tornaren del sepulcre i anunciaren tot això als onze i a tots els altres. Aquestes dones eren Maria Magdalena, Joana, i Maria, mare de Jaume. També les altres que eren amb elles, els ho deien. Però els apòstols aquesta història els semblà una quimera, i no se les cregueren. Pere se n'anà corrents al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié que no hi havia res més que el llençol d'amortallar tot aplanat, i se'n tornà a casa, preguntant- se amb estranyesa què podia haver passat.